

vil sige: Den Ret, vi har, ønsker vi at beholde.

Jeg tror, at den højtærede Ministers Standpunkt i denne Sag, hvor hun ikke en Gang har faaet Tilslutning fra de Radikale, men staar ganske ene med sit Parti, ikke er klogt. Hvis den Sag skal gennemføres i næste Samling, tror jeg, det ikke er klogt af Ministeren at stille sig saa stejlt paa dette Punkt.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen spurgte, om vi kunde paavise, at Forslaget med Hensyn til de private Skoler i nogen Henseende afveg fra det Forslag, som Venstre har stillet i Skolekommissionen. Ja, det kan jeg paavise. Hvis det ærede Medlem vil se paa § 61, som det ærede Medlem Hr. Povlsen har omtalt, vil han se, at derefter lægges de private Skolers Oprettelse fuldkommen i Skoledirektionens Haand her i København. Der staar: „Tilsynet med private Skoler i København føres af Københavns Skoledirektion. Ingen privat Skole kan oprettes, forinden Skoledirektionens Tilladelse dertil er erhvervet.“ Jeg kan fuldstændig billige det ærede Medlem Hr. Povlsens Udtalelse om, at man der kommer i meget nær, for nær, Berøring med den Ret, som Befolkningen har efter Grundlovens § 83. Fra Venstres Side stillede vi, og det vil det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen ogsaa opdage, naar han ser Papirerne rigtig efter, det Forslag i Skolekommissionen med Hensyn til de private Skoler i København, at de skulde have den samme Ret som paa Landet, naar de opfyldte Betingelserne i disse Paragraffer med Hensyn til Forældreskoler. De kan ikke paavise, ærede Medlem, at der er ikke sket nogen Forandring fra det, Venstre foreslog i Skolekommissionen. (H. P. Hansen: §§ 58 og 59!).

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen stillede sig noget ironisk overfor den Frihed, som Lærerne har haft i vore Skoler. Det ærede Medlem er jo paa mange Maader en saare kyndig Mand, ogsaa en saare kyndig Kommunalmand, og han har ogsaa været i Berøring med Skolevæsenet, men det ærede Medlem, som ikke selv har arbejdet i en Skole, forstaar ikke, forekommer det mig, hvor meget det i Virkeligheden er værd, navnlig i Aandsfagene, at Læreren faar Lov til at undervise efter sin Personlighed og ikke skal have Vejledninger af mere eller mindre skrap Art. Man taler om Metoder. Ja, jeg sagde i Gaar, at en ældre Lærer har maaske en Metode, som der kan kritiseres et eller andet ved, men hvis han har haft denne Metode gennem mange Aar og det er blevet hans Metode, lad ham saa beholde

den. Nu har vi i en lang Aarrække haft et fagligt og sagligt vejledende Tilsyn i vore Købstadskoler med Direktører, Inspektører o. s. v., men hvad var Resultatet af vor Købstadskole, som har haft dette glimrende Tilsyn, da vi i 1916 og 1920 lod foretage Prøver i Regning og Dansk i Skolerne i Købstæderne og paa Landet? Resultatet begge Steder var omtrent det samme; der var ikke synderlig Forskel; Resultatet var efter min Mening for ringe baade paa Landet og i Byen, men Købstæderne har saamænd ikke noget at rose sig af, og det er dog Resultatet, det kommer an paa, og ikke Metoden.

Saa talte det ærede Medlem om, at vi i Venstre havde faaet en Parole. Nej, vi faar ikke nogen Parole i vort Parti, om vi maa tale eller ikke tale, eller paa hvilken Maade vi skal tale. Der er Frihed... ja, de ærede Medlemmer ler, de synes, det er saa morsomt; det er dem maaske noget fremmed, at en saadan Frihed kan eksistere i et Parti, men det kan den virkelige. Men i det store og hele forekommer det mig, at selv om der kan være en eller anden Ting, man ser lidt forskelligt paa, er det dog den samme Grundbetragtning, der er kommet frem i det, der er udtalt fra de forskellige Sider indenfor Venstre.

Endelig læste det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen op af Skolekommissionens Betænkning. Jeg troede nu, vi var enige om — det ved det ærede Medlem ogsaa —, at vi ikke skulde læse for meget op. Der blev jo ikke taget noget stenografisk Referat af det, der foregik; det var vi enige om; ellers kunde jeg maaske ogsaa for det ærede Medlem Hr. H. P. Hansens Vedkommende, navnlig med Hensyn til § 8 og en Appellinstans, have læst noget op, som ikke ganske stemmer med Lovforslaget her. Men det vil jeg slet ikke gøre, for jeg synes ikke, der kommer meget ud af at læse disse gamle Ting op, der er trykt, efterhaanden som Forhandlingen skred frem og de forskellige Standpunkter klarede sig paa forskellig Maade. (H. P. Hansen: Betænkningen!) ... Det er det stenografiske Referat, jeg tænker paa. Jeg tror ikke, det fører til noget at læse den Slags Ting op. Vi maa nu her paa Rigsdagen selvstændigt tage vort Standpunkt i denne Sag. Der er nu gaaet en Del Tid, siden Kommissionen afgav sin Betænkning, og de allerfleste af Rigsdagens Medlemmer — heldigvis, havde jeg nær sagt — har jo ikke siddet i Skolekommissionen, saa de behøver slet ikke at tage Hensyn til, hvad der staar i denne Betænkning.